

EVROPSKÁ
KOMISE

Ve Štrasburku dne 5.2.2013
COM(2013) 42 final

2013/0023 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

**o trestněprávní ochraně eura a jiných měn proti padělání, kterou se nahrazuje rámcové
rozhodnutí Rady 2000/383/SVV**

{SWD(2013) 19 final}

{SWD(2013) 20 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

1.1. Obecné souvislosti

Padělání eura a jiných měn vyvolává v rámci Evropské unie i nadále obavy. Zajištění plné důvěry občanů, podniků a finančních institucí v pravost bankovek a mincí má zásadní význam. Padělání poškozuje občany i podniky, protože ti nemají nárok na náhradu za padělky, i když je obdrželi v dobré víře. Rovněž snižuje důvěryhodnost bankovek a mincí.

Padělání eura vyžaduje vzhledem k významu této měny zvláštní pozornost. Euro je společná měna 17 členských států eurozóny, používaná 330 miliony občanů, kteří v ní žijí. Je také často používaná v mezinárodních obchodních transakcích a třetím zemím slouží jako významná rezervní měna. Hodnota eurobankovek, které jsou v oběhu na celém světě, tj. téměř 913 miliard EUR v lednu 2013, je přibližně stejná jako hodnota dolarových bankovek. Zhruba jedna čtvrtina této hodnoty je v oběhu mimo eurozónu, zejména v sousedních regionech¹. Euro je v současné době ve světě druhou nejdůležitější mezinárodní měnou.

Na euro se neustále zaměřuje trestná činnost organizovaných padělatelských skupin. Od zavedení hotovostního eura do oběhu v roce 2002 způsobilo jeho padělání finanční škodu ve výši alespoň 500 milionů EUR. Údaje Evropské centrální banky (ECB) vykazují nejvyšší počty padělaných bankovek v období let 2009–2010 a další dva vrcholy v druhé polovině roku 2011² a 2012³. Pokud jde o množství bankovek ztažených z oběhu v druhé polovině roku 2012, ECB vykazuje oproti předchozím měsícům nárůst o 11,6 %. Výroční zpráva Evropského technického a vědeckého střediska (ETSC) za rok 2011⁴ poukazuje na neustálé objevy nových druhů padělaných euromincí a prudký nárůst počtu vysoce kvalitních padělků. Europol se domnívá, že existuje dlouhodobý trend nárůstu počtu trestných činů, a poukazuje na to, že hrozba trestné činnosti je i nadále závažná⁵. Závěr Europolu potvrzují nedávné případy zabavení značného počtu padělaných eurobankovek a mincí i skutečnost, že každým rokem jsou i nadále odhalovány nelegální tiskárny a mincovny⁶.

Tento vývoj dokládá, že stávající opatření proti padělání nemají dostatečný odrazující účinek od páchaní tohoto činu, a je proto zapotřebí ochranu proti padělání zdokonalit. Vyskytují se značné rozdíly, zejména pokud jde o výši sankcí, které se ukládají v členských státech za hlavní formy padělání, tj. za výrobu a distribuci padělaných peněz⁷. Dolní hranice maximálního trestu za výrobu padělků byla harmonizována v roce 2000, a to jako odnětí svobody na dobu osmi let, ale situace týkající se minimální výše trestů za padělání měny se liší. V některých členských státech nejsou minimální tresty zavedeny nebo právní předpisy stanoví pouze pokuty, zatímco v jiných státech je minimální trest i odnětí svobody na deset

¹ Viz Evropská centrální banka (ECB), <http://www.ecb.int/press/key/date/2013/html/sp130110.en.html>.

² Výroční zpráva ECB za rok 2011.

³ Tisková zpráva ECB ze dne 10. ledna 2013, http://www.ecb.int/press/pr/date/2013/html/pr130110_2.cs.html

⁴ Ochrana euromincí v roce 2011. Situace týkající se padělání mincí a činností Evropského technického a vědeckého střediska (ETSC) na základě článku 4 rozhodnutí Komise K(2004) 4290 ze dne 29. října 2004.

⁵ Posouzení hrozeb organizované trestné činnosti v roce 2011 vypracované Europolem (OCTA 2011).

⁶ Viz např. tiskové zprávy Europolu ze dne 13. prosince 2011, 15. a 29. června 2012, 13. srpna 2012, 9. prosince 2012, https://www.europol.europa.eu/latest_press_releases.

⁷ Příloha 6 posouzení dopadů, tabulka obsahující sankce, které jsou zavedeny v členských státech od dubna 2011, vypracovaná německou Bundesbank.

let. Tyto rozdíly mohou narušovat přeshraniční vymáhání práva a soudní spolupráci⁸. Údaje shromážděné v rámci studie skupiny odborníků na boj proti padělání eura⁹ navíc prokázaly, že řada nelegálních tiskáren byla odhalena v posledních devíti letech v těch členských státech, které nemají úpravu minimálních trestů, což dokládá, že padělatelé nekale využívají nejpríznivější jurisdikci (tzv. *forum shopping*). Stávající neexistence minimální a maximální výše trestů za trestné činy související s distribucí padělků představuje závažnou hrozbu, pokud jde o distribuci padělaných bankovek vyrobených v třetích zemích v rámci Evropské unie; dokládá to i odhalení značného počtu nelegálních tiskáren v třetích zemích (např. Kolumbii a Peru) a s tím související zabavení velkého množství padělaných eur a jiných měn, které již byly připraveny na vývoz do Evropské unie nebo distribuci v ní. Lze proto dojít k závěru, že stávající míra rozdílů v sankčních systémech členských států má negativní dopad na trestněprávní ochranu eura a jiných měn před paděláním.

Stávající výše sankcí je jedním z důvodů, proč tyto sankce nemají dostatečný odrazující účinek a proč v rámci Evropské unie neexistuje srovnatelná ochrana její měny. Maximální výše trestních sankcí je jedním z nástrojů, pomocí nichž státní zástupci a soudci určují, jaký trest má být pachateli uložen. Taková sankce je však neúplná, není-li stanovena její minimální výše. Vzhledem k tomu, že v praxi je minimální standard maximálního trestu ukládán jen výjimečně, lze mít za to, že minimální trest je více odrazující a má pro ochranu eura větší praktickou hodnotu. V případě osob, které uvažují o padělání eura, je bude povědomí o případných sankcích odrazovat. Například rozdíl mezi uložením trestu odnětí svobody s konkrétní spodní hranicí a uložením pokuty je zřejmý. Minimální sankce proto přispívají k vzniku jednotného systému na ochranu eura v rámci celé Unie.

Euro je jednotnou měnou hospodářské a měnové unie zřízené Evropskou unií. Je proto skutečným evropským společným „výdobytkem“, který by měl být chráněn jednotně v celé Evropské unii, zejména stanovením minimální výše trestů ukládaných za závažné případy výroby a distribuce padělků.

Evropská unie a členské státy by měly zajistit komplexní ochranu eura a měly by společně bojovat proti trestným činům zaměřeným proti euru. Na základě Mezinárodní úmluvy o potírání penězokazectví (dále také „ženevská úmluva“)¹⁰ a její zásady zákazu diskriminace jiných měn, který vyplývá z článku 5, bude zvýšená ochrana eura přínosem pro všechny měny.

1.2. Právní souvislosti

1.2.1. Trestní právo

Ženevská úmluva stanoví pravidla zajišťující, aby za trestné činy padělání byly ukládány přísné trestní i jiné sankce. Obsahuje rovněž pravidla o soudní příslušnosti a spolupráci. V návaznosti na ratifikaci ženevské úmluvy, která byla sjednána dne 20. dubna 1929, došlo v určité míře ke sbližování vnitrostátních právních předpisů proti padělání peněz.

Cílem rámcového rozhodnutí Rady 2000/383/SVV o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura¹¹ je doplnit na území Evropské unie ustanovení ženevské úmluvy z roku 1929. Rámcové rozhodnutí definuje činy, které je

⁸ Viz oddíl 3.2.1.3. posouzení dopadů a jeho příloha 3.

⁹ Studie se zaměřila na těchto 15 členských států: Bulharsko, Dánsko, Finsko, Francii, Itálii, Lotyšsko, Maďarsko, Německo, Nizozemsko, Polsko, Portugalsko, Rumunsko, Recko, Španělsko a Švédsko.

¹⁰ Sbírka smluv Společnosti národů č. 2623 (1931), s. 372. Úmluvu ratifikovalo 26 členských států. Malta ji (zatím) neratifikovala.

¹¹ Úř. věst. L 140, 14.6.2000, s. 1.

zapotřebí trestat vedle skutečného padělání, jako je např. distribuce. V případě těchto trestných činů vyžaduje rámcové rozhodnutí ukládání účinných, přiměřených a odrazujících trestů. Obsahuje navíc ustanovení o soudní příslušnosti a odpovědnosti právnických osob. Rámcové rozhodnutí bylo pozměněno rámcovým rozhodnutím Rady 2001/888/SVV ze dne 6. prosince 2001¹², které zavedlo ustanovení o vzájemném uznávání odsouzení pro účely zjištění „opakované trestné činnosti“.

Členské státy měly povinnost provést rámcové rozhodnutí Rady 2000/383/SVV do vnitrostátního práva do 29. května 2001 a rámcové rozhodnutí Rady 2001/888/SVV do 31. prosince 2002. Komise posuzovala jejich provádění ve třech zprávách¹³. I když v *acquis* EU došlo v této oblasti k určitému vývoji, byly patrné některé nedostatky. Pokud jde o formální provedení rámcového rozhodnutí, všechny členské státy postupovaly až na malé výjimky správně; přijaly však odlišná pravidla, z čehož plynou časté rozdíly v úrovni ochrany i postupech v rámci vnitrostátních právních systémů.

1.2.2. Další předpisy Unie v této oblasti

Rámcové rozhodnutí je součástí komplexního právního rámce, které tvoří i správní opatření a opatření v oblasti vzdělávání:

- nařízení Rady (ES) č. 974/98 ze dne 3. května 1998 o zavedení eura¹⁴ stanoví povinnost členských států eurozóny zajistit přiměřené sankce proti padělání a napodobování eurobankovek a euromincí,
- nařízení Rady (ES) č. 1338/2001 ze dne 28. června 2001, kterým se stanoví opatření nutná k ochraně eura proti padělání¹⁵, pozměněné nařízením Rady 44/2009 ze dne 18. prosince 2008¹⁶ stanoví opatření nutná pro uvedení eurobankovek a euromincí do oběhu takovým způsobem, aby byly chráněny proti padělání. Nařízení upravuje i další záležitosti, jako je sběr technických a statistických údajů o padělaných bankovkách a mincích a přístup k těmto údajům, přezkum padělaných bankovek a mincí národními analytickými středisky, povinnosti úvěrových institucí a soustřeďování informací na vnitrostátní úrovni. Nařízení Rady (ES) č. 1339/2001 ze dne 28. června 2001¹⁷ rozšířilo působnost nařízení č. 1338/2001 také na ty členské státy, které nepřijaly euro jako jedinou měnu,
- rozhodnutí Evropské centrální banky ze dne 16. září 2010 o ověřování pravosti a upotřebitelnosti eurobankovek a jejich navrácení zpět do oběhu (ECB/2010/14)¹⁸,
- nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1210/2010 ze dne 15. prosince 2010 o ověřování pravosti euromincí a o zacházení s euromincemi nevhodnými pro oběh¹⁹,

¹² Úř. věst. L 329, 14.12.2001, s. 3.

¹³ První zprávu vypracovala v prosinci 2001, KOM(2001) 771 v konečném znění, druhou v září 2003, KOM(2003) 532 v konečném znění, a třetí v září 2007, KOM(2007) 524 v konečném znění.

¹⁴ Úř. věst. L 139, 11.5.1998, s. 1.

¹⁵ Úř. věst. L 181, 4.7.2001, s. 6.

¹⁶ Úř. věst. L 17, 22.1.2009, s. 1.

¹⁷ Úř. věst. L 181, 4.7.2001, s. 11.

¹⁸ Úř. věst. L 267, 9.10.2010, s. 1.

¹⁹ Úř. věst. L 339, 22.12.2010, s. 1.

- nařízení Rady (ES) č. 2182/2004 ze dne 6. prosince 2004 o medailích a žetonech podobných euromincím²⁰, pozměněné nařízením Rady (ES) č. 46/2009 ze dne 18. prosince 2008²¹,
- rozhodnutí Rady 2005/511/SVV ze dne 12. července 2005 o ochraně eura proti padělání určením Europolu jako ústředny pro boj proti padělání eura²²,
- rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti²³ podporuje a zdokonaluje koordinaci a spolupráci mezi příslušnými orgány členských států i v oblasti padělání eura,
- Unie financuje cílené akce v oblasti výměny, pomoci a odborného vzdělávání představitelů donucovacích orgánů, aby se vytvořily užší profesní vazby mezi nimi a zefektivnil boj proti padělání eura, a to prostřednictvím programu Pericles, který byl zřízen rozhodnutím Rady 2001/923/ES ze dne 17. prosince 2001²⁴.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

2.1. Konzultace se zúčastněnými stranami

Komise několikrát konzultovala specializované zúčastněné strany.

Konzultace se zúčastněnými stranami byly zahájeny na 58. zasedání skupiny odborníků na boj proti padělání eura²⁵ (ECEG) konaném dne 10. listopadu 2001 a pokračovaly na následujících jednáních ECEG. Konzultace s odborníky a specialisty²⁶ dále probíhaly na Haagské konferenci, která se konala ve dnech 23. až 25. listopadu 2011. Dne 20. prosince 2011 byl členským státům zaslán dotazník ohledně provádění rámcového rozhodnutí. Na 59. zasedání ECEG ze dne 14. března a na 60. zasedání ze dne 13. června 2012 byly projednány výsledky tohoto dotazníku a případný další postup. Na tomto procesu se podílely ECB i Europol a poskytly své podněty, někdy za přímé účasti Komise.

Z konzultací vyplynulo, že zúčastněné subjekty považují za nezbytné zajistit pro odbornou veřejnost přidanou hodnotu, pokud jde o trestněprávní ochranu eura a jiných měn. V souvislosti s trestním právem procesním byly předloženy dva návrhy: návrh sladit vyšetřovací techniky, jako jsou např. sledované dodávky nebo tajní agenti, a návrh stanovit povinnost soudních orgánů předávat vzorky zabavených padělaných peněz k technické analýze pro účely rozpoznávání dalších padělků v oběhu.

²⁰ Úř. věst. L 373, 21.12.2004, s. 1.

²¹ Úř. věst. L 17, 22.1.2009, s. 5.

²² Úř. věst. L 185, 17.7.2005, s. 35.

²³ Úř. věst. L 63, 6.3.2002, s. 1.

²⁴ Úř. věst. L 339, 21.12.2001, s. 50. Pokud jde o aktualizaci programu, viz návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje program výměny, pomoci a odborného vzdělávání za účelem ochrany eura proti padělání (KOM(2011) 0913 v konečném znění).

²⁵ Skupina ECEG je upravena v nařízení (ES) č. 1338/2001 a je složena z odborníků z členských států, ECB, Europolu a úřadu OLAF/ETSC.

²⁶ Zástupci z donucovacích a soudních orgánů, centrálních bank a mincoven.

ECB vyjádřila jednoznačnou podporu, pokud jde o posílení trestněprávního rámce, zejména zvýšením a sladěním trestů, včetně zavedení standardů pro minimální tresty.

2.2. Posouzení dopadů

Komise provedla posouzení dopadů jednotlivých možností politiky a vzala do úvahy konzultace se zúčastněnými stranami. Z posouzení dopadů po zvážení všech možností vyplynulo, že nejvíce upřednostňované by bylo toto řešení:

- zachování většiny ustanovení z rámcového rozhodnutí Rady 2000/383/SVV i v novém návrhu, s provedením malých změn, které zohledňují Lisabonskou smlouvu,
- změna ustanovení o trestech zavedením minimálního trestu v podobě odnětí svobody na dobu šesti měsíců za výrobu a distribuci padělaných peněz a zavedením maximálního trestu v podobě odnětí svobody na dobu osmi let za distribuci,
- zavedení nových ustanovení, která stanoví povinnost členských států umožnit používání některých vyšetřovacích nástrojů,
- zavedení nových ustanovení, která stanoví povinnost členských států zajistit, aby národní analytická střediska a národní mincovní analytická střediska mohla analyzovat padělaná eura i v průběhu soudního řízení, a to za účelem rozpoznávání dalších padělků.

3. PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

3.1. Právní základ

Pravomoc EU stanovit „minimální pravidla týkající se vymezení trestných činů a sankcí v oblastech mimořádně závažné trestné činnosti s přeshraničním rozměrem z důvodu povahy nebo dopadu těchto trestných činů nebo kvůli zvláštní potřebě potírat ji na společné základě“ vyplývá z čl. 83 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU).

Padělání platebních prostředků je výslovně uvedeno v čl. 83 odst. 1 SFEU jako jedna z oblastí mimořádně závažné trestné činnosti.

3.2. Subsidiarita, proporcionalita a dodržování základních práv

Má se za to, že opatření EU jsou zapotřebí vzhledem k těmto faktorům:

Padělání eura znamená pro Unii, její občany, podniky i finanční instituce skutečný problém. Skutečnost, že euro je jednotnou měnou eurozóny, znamená, že je zapotřebí považovat trestný čin padělání eura za stejně škodlivý kdekoli v eurozóně bez ohledu na to, kde byl spáchán. Tento celoevropský rozměr vyžaduje, aby se s paděláním bojovalo podobným způsobem a aby byly pachatelům ukládány rovnocenné tresty, ať již byl trestný čin spáchán kdekoli v Evropské unii.

Toto jedinečné postavení eura, které je jednotnou měnou hospodářské a měnové unie zřízené Evropskou unií, a je proto skutečným evropským „výdobytkem“, vyžaduje, aby byla zajištěna jeho ochrana na úrovni EU. Tato ochrana je proto ještě více „centralizována na úrovni EU“, než oblasti, které jsou předmětem harmonizace pravidel v členských státech.

Pouze EU může přijímat závazné právní předpisy účinné ve všech členských státech, a vytvářet tak právní rámec, který by umožnil odstranění nedostatků stávajícího systému.

Podle článku 5 ženevské úmluvy nelze z hlediska trestnosti rozlišovat skutkové podstaty podle toho, zda jde o měnu vlastní či cizí. Zvýšená ochrana eura by proto měla být rozšířena i na všechny ostatní měny.

Navrhované tresty jsou přiměřené vzhledem k závažnosti trestného činu a k dopadu, jaký má padělání eura a jiných měn na občany a podniky. Jsou v souladu s tresty, které jsou v současné době zakotveny v právních předpisech většiny členských států. Vzhledem k tomu, že řada členských států již používá pojetí minimálních trestů, je v souladu s tím vhodné toto pojetí minimálních trestů používat i na úrovni Unie. Návrh obsahuje specifické ochranné opatření pro případy padělků v nižší hodnotě, aby se zaručila přiměřenost výše trestu vůči závažnosti trestného činu, tj. je stanovena jedna hraniční hodnota pro uložení nižšího trestu odnětí svobody a další hraniční hodnota pro případné uložení pokuty, jestliže čin nebyl spáchán za zvlášť závažných okolností. Mohlo by se např. jednat o případy, kdy byly padělané peníze odhaleny za okolností, z nichž vyplývá, že byly vyrobeny nebo měly být vyrobeny padělky vyšší hodnoty. Stanovené hraniční hodnoty by měly být dostatečně vysoké, aby se zohlednily méně závažné případy, ale zároveň by měly být natolik nízké, aby zaručovaly odrazující účinek sankce a zohlednily význam pravosti bankovek a mincí a důvěru, kterou v ní občané mají.

Směrnice vyžaduje, aby členské státy ve svých vnitrostátních předpisech upravily škálu trestů uvedenou v článku 5 a aby dodržovaly požadované minimální úrovně. I nadále se však uplatní obecná pravidla a zásady vnitrostátního trestního práva o ukládání a výkonu trestů v souladu s konkrétními okolnostmi. Patří sem obecná pravidla o ukládání trestů mladistvým, případy pokusu, pouze podpůrného účastenství nebo případy, kdy se pachatel podílí na odhalení nebo předcházení závažné trestné činnosti. Pokud jde o výkon trestů, uplatní se i nadále obecné zásady, např. podmíněný odklad trestu odnětí svobody, alternativní tresty k trestu odnětí svobody (elektronický dozor) nebo podmíněné propuštění. Soudy v jednotlivých případech uplatní svou diskreční pravomoc a zohlední všechny přitěžující i polehčující okolnosti, které dává k dispozici platný právní rámec.

Všechna navrhovaná opatření trestního práva byla pečlivě posouzena a navržena s ohledem na případné účinky na ochranu základních práv.

Návrh se dotýká těchto práv a zásad Listiny základních práv EU (dále jen „Listina“): práva na svobodu a rodinný život (kvůli možnému uvěznění odsouzených pachatelů), práva svobodné volby povolání a svobody podnikání (kvůli možné diskvalifikaci odsouzených pachatelů), práva na vlastnictví (kvůli možnému uzavření podniků, jež se dopustily trestných činů), zásady zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů (jelikož jsou definovány trestné činy a škála trestů) a práva nebýt dvakrát trestně stíhán za stejnou věc (kvůli souvislosti se správními sankcemi). Tyto zásady jsou opodstatněné, protože slouží cílům obecného zájmu, které Unie uznává (viz čl. 52 odst. 1 Listiny), konkrétně cíli přijmout účinná opatření s odstrašujícím účinkem na ochranu eura a jiných měn. Je důkladně zajištěno, aby tato opatření nepřekračovala rámec toho, co je skutečně nezbytně nutné pro dosažení tohoto cíle, a aby tedy byla přiměřená. Nástroj zejména stanoví konkrétní ochranné mechanismy vymezující právo na účinný opravný prostředek a spravedlivý proces, včetně práva na obhajobu, čímž zajišťují rovnocennou úroveň soudní ochrany poskytované vnitrostátními soudy. Požadované tresty jsou přiměřené závažnosti spáchaných trestných činů.

3.3. Volba nástrojů

Směrnice je vhodným nástrojem pro přijetí trestněprávních pravidel na základě čl. 83 odst. 1 SFEU.

3.4. Zvláštní ustanovení

Článek 1: Předmět úpravy – toto ustanovení popisuje rozsah působnosti a účel návrhu.

Článek 2: Definice – toto ustanovení stanoví definice použitelné na celý nástroj.

Článek 3: Trestné činy – toto ustanovení definuje hlavní trestné činy, které by měly být stíhány členskými státy, a vyjasňuje, že některé okolnosti spáchání trestných činů spadají do oblasti působnosti předpisu.

Článek 4: Návod, pomoc, účastenství a pokus – toto ustanovení je použitelné na všechny výše zmíněné trestné činy a vyžaduje, aby členské státy trestně stíhaly veškeré formy přípravy těchto činů a účasti na nich. U většiny trestných činů je trestný i pokus o jejich spáchání.

Článek 5: Tresty – toto ustanovení je použitelné na všechny trestné činy uvedené v člancích 3 a 4. Vyžaduje, aby členské státy uplatňovaly účinné, přiměřené a odrazující tresty v souladu s judikaturou Soudního dvora. V případě závažných trestných činů spočívajících ve výrobě a distribuci padělaných peněz stanoví fyzickým osobám trest odnětí svobody v délce od šesti měsíců do osmi let. Minimální výše horní sazby trestu odnětí svobody činí osm let a je již zakotvena, pokud jde o trestný čin výroby padělaných peněz, v rámcovém rozhodnutí 2000/383/SVV.

Články 6 a 7: Odpovědnost a druhy sankcí u právnických osob – tato ustanovení jsou použitelná na všechny trestné činy uvedené v člancích 3 a 4. Vyžadují, aby členské státy zajistily odpovědnost právnických osob a aby zároveň vyloučily, že tato odpovědnost nahradí odpovědnost fyzických osob, a aby právnických osobám ukládaly účinné, přiměřené a odrazující sankce. Uvádí i přehled případných sankcí.

Článek 8: Soudní příslušnost – toto ustanovení vychází ze zásady teritoriality a personality. Je použitelné na všechny trestné činy uvedené v člancích 3 a 4. Vyžaduje stanovit příslušnost soudních orgánů, která jim umožní zahájit vyšetřování, vést trestní stíhání a rozhodnout ve věcech týkajících se padělání peněz. Stanoví povinnost členských států, jejichž měnou je euro, aby za určitých podmínek uplatňovaly všeobecnou pravomoc na trestné činy padělání. Jsou-li vedena souběžná řízení, rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV²⁷ ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení prosazuje užší spolupráci mezi příslušnými orgány. V návaznosti na rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 musí být národní člen Eurojustu informován o případech, v nichž vznikly nebo mohou vzniknout kompetenční spory. Článek 8 této směrnice navíc vyžaduje, aby členské státy, pokud je to vhodné, soustředily trestní řízení do jednoho státu.

Článek 9: Vyšetřovací nástroje – cílem tohoto ustanovení je zajistit, aby nástroje, jejichž použití umožňuje vnitrostátní právo pro účely vyšetřování organizované trestné činnosti a jiné závažné trestné činnosti, byly k dispozici i pro vyšetřování trestných činů padělání.

Článek 10: Povinnost předat padělané eurobankovky a euromince pro účely analýzy a rozpoznávání padělků – toto ustanovení vyžaduje, aby členské státy zajistily, že národní analytická střediska a národní mincovní analytická střediska mohou pro účely rozpoznávání dalších padělků analyzovat padělaná eura i v probíhajících soudních řízeních.

Článek 11: Vztah k ženevské úmluvě – toto ustanovení vyžaduje, aby členské státy byly smluvními stranami Mezinárodní ženevské úmluvy ze dne 20. dubna 1929.

Článek 12: Nahrazení rámcového rozhodnutí Rady 2000/383/SVV – toto ustanovení nahrazuje ve vztahu k členským státům, které se účastní přijímání této směrnice, stávající ustanovení v oblasti padělání peněz.

Článek 13: Provedení – toto ustanovení vyžaduje, aby členské státy provedly směrnici do vnitrostátního práva do 18 měsíců po jejím vstupu v platnost. Členské státy mají povinnost

²⁷ Úř. věst. L 328, 15.12.2009, s. 42.

Komisi sdělit znění těchto předpisů i znění budoucích předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice. Členské státy nemají povinnost předkládat informativní dokument, protože tato směrnice obsahuje pouze omezené množství právních povinností a na vnitrostátní úrovni se týká pouze vymezené oblasti.

Články 14, 15 a 16 – obsahují další ustanovení ohledně podávání zpráv Komisi a ohledně přezkumu, vstupu v platnost a určení.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Tento návrh nemá žádné rozpočtové důsledky pro rozpočet Evropské unie.

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o trestněprávní ochraně eura a jiných měn proti padělání, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2000/383/SVV**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,
s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 83 odst. 1 této smlouvy,
s ohledem na návrh Evropské komise,
po konzultaci s Evropskou centrální bankou,
po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,
s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru²⁸,
v souladu s řádným legislativním postupem,
vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Euro jako jednotná měna sdílená členskými státy eurozóny významně ovlivňuje hospodářství Unie a každodenní život jejích občanů. Je v zájmu Unie jako celku bránit jakékoli činnosti, při níž může paděláním dojít k narušení pravosti eura, a takovou činnost stíhat.
- (2) Padělání peněz má značný negativní dopad na společnost. Poškozuje občany i podniky, protože nemají nárok na náhradu za padělky, i když je obdrželi v dobré víře. Zajištění plné důvěry občanů, podniků a finančních institucí v pravost bankovek a mincí má zásadní význam.
- (3) Je zapotřebí zajistit, aby ve všech členských státech platila účinná a efektivní opatření trestního práva, která vhodným způsobem chrání euro a jiné měny, jež jsou zákonnými platidly.
- (4) Nařízení Rady (ES) č. 974/98 ze dne 3. května 1998 o zavedení eura²⁹ stanoví povinnost členských států, jejichž měnou je euro, zajistit přiměřené sankce proti padělání a napodobování eurobankovek a euromincí.
- (5) Nařízení Rady (ES) č. 1338/2001³⁰ a č. 1339/2001³¹ ze dne 28. června 2001 stanoví opatření nutná pro ochranu eura proti padělání, a zejména opatření nutná ke stažení padělaných eur z oběhu.
- (6) Mezinárodní úmluva o potírání penězokazectví, podepsaná v Ženevě dne 20. dubna 1929, a protokol k ní (dále jen „ženevská úmluva“)³² stanoví pravidla pro účinné

²⁸ Úř. věst. C [], s. [].

²⁹ Úř. věst. L 139, 11.5.1998, s. 1.

³⁰ Úř. věst. L 181, 4.7.2001, s. 6.

³¹ Úř. věst. L 181, 4.7.2001, s. 11.

předcházení trestnému činu padělání měny, jeho stíhání a trestání. Úmluva usiluje především o to, aby za trestné činy padělání peněz byly ukládány přísné tresty i jiné sankce. Všechny smluvní strany ženevské úmluvy musí na jiné měny, než je měna vlastní, uplatňovat zásadu zákazu diskriminace.

- (7) Cílem této směrnice je doplnit ustanovení ženevské úmluvy a usnadnit členským státům její uplatňování.
- (8) Tato směrnice vychází z rámcového rozhodnutí Rady 2000/383/SVV o zvýšené ochraně trestními a jinými sankcemi proti padělání ve spojitosti se zaváděním eura³² a aktualizuje jej. Tato směrnice doplňuje rámcové rozhodnutí o další ustanovení týkající se výše trestů, vyšetřovacích nástrojů a analýzy, identifikace a rozpoznávání padělků v soudních řízeních. Tato směrnice by měla ve vztahu k členským státům, které se účastní jejího přijímání, nahradit toto rámcové rozhodnutí.
- (9) Tato směrnice by měla chránit všechny bankovky a mince, které jsou zákonným platidlem, bez ohledu na to, zda jsou vyrobeny z papíru, kovu, nebo jiných materiálů.
- (10) Ochrana eura a jiných měn vyžaduje společnou definici trestných činů souvisejících s paděláním měny, jakož i společné druhy sankcí, které jsou ukládány fyzickým i právnickým osobám. V zájmu zachování souladu s ženevskou úmluvou by tato směrnice měla upravovat trestnost stejných činů, jaké stanoví úmluva. Padělání bankovek a mincí a jejich uvádění do oběhu by proto mělo být trestným činem. Rozsáhlá příprava těchto trestných činů, např. výroba nástrojů či součástí k padělání, by měla být trestána samostatně. Společným cílem těchto definic trestných činů by mělo být vyvolání odstrašujícího účinku, pokud jde o nakládání s padělanými bankovkami a mincemi, nástroji či prostředky k padělání.
- (11) Zneužití legálních prostředků nebo materiálů legálních tiskáren nebo mincoven pro výrobu padělaných bankovek nebo mincí, jež jsou určeny k podvodnému použití, by mělo být považováno za padělání. Vztahuje se to na případy, kdy národní centrální banka nebo mincovna či jiný oprávněný podnik produkuje bankovky nebo mince nad rámec kvóty stanovené Evropskou centrální bankou. Vztahuje se to i na případy, kdy zaměstnanec legální tiskárny nebo mincovny zneužije dané prostředky k vlastním účelům. Toto jednání by mělo být trestné jako trestný čin padělání i v případě, že nedošlo k překročení stanovené kvóty, protože po uvolnění do oběhu by nebylo možné odlišit vyrobené padělky od bankovek a mincí, které jsou zákonným platidlem.
- (12) Ochrana zakotvená touto směrnicí by se měla vztahovat i na bankovky a mince, které nebyly ještě Evropskou centrální bankou nebo národními centrálními bankami formálně vydány. Ochrana by se proto měla vztahovat například na euromince s novou národní stranou nebo nové série eurobankovek před tím, než jsou oficiálně dány do oběhu.
- (13) Trestné by případně měly být i návod, pomoc, účastenství a pokus týkající se spáchání hlavních trestných činů padělání, včetně zneužití legálních prostředků nebo materiálů a padělání bankovek a mincí, které nebyly formálně vydány, ale jsou určeny pro uvolnění do oběhu. Tato směrnice nevyžaduje, aby členské státy stanovily trestnost pokusu o spáchání trestného činu, který souvisí s nástroji či součástkami k padělání.

³² Sbírka smluv Společnosti národů č. 2623 (1931), s. 372.

³³ Úř. věst. L 140, 14.6.2000, s. 1.

- (14) Sankce ukládané za trestné činy padělání v celé Unii by měly být účinné, přiměřené a odrazující.
- (15) Padělání peněz je trestným činem, za který se v členských státech tradičně ukládají vysoké sankce. Důvodem k tomu je závažnost tohoto trestného činu a jeho dopad na občany a podniky i potřeba zajistit důvěru občanů Unie v pravost eura a jiných měn. Týká se to zejména eura, které je společnou měnou 330 milionů lidí v eurozóně a které je druhou nejvýznamnější mezinárodní měnou.
- (16) Členské státy by proto měly zajistit určité minimální druhy a výše sankcí. Toto pojetí minimálních sankcí je v současné době zakotveno ve většině členských států. V souladu s tím je vhodné přijmout tento přístup i na úrovni Unie.
- (17) Výše sankcí by měla být účinná a odrazující, ale neměla by přesahovat míru, která je pro dané trestné činy přiměřená. Sankce ukládané fyzickým osobám v závažných případech, tj. za spáchání hlavních trestných činů spočívajících ve výrobě a distribuci padělaných peněz, které se týkají padělaných bankovek a mincí vysoké hodnoty nebo které byly spáchány za zvlášť závažných okolností, by měly představovat trest odnětí svobody v minimální délce šesti měsíců a maximální délce osmi let.
- (18) Minimální trest odnětí svobody na dobu šesti měsíců pomáhá zajistit, aby donucovací a soudní orgány přiřazovaly trestným činům padělání eura a jiných měn stejnou prioritu, a zároveň usnadňuje přeshraniční spolupráci. Napomáhá snižovat riziko nekalého využívání nejpříznivější jurisdikce (tzv. *forum-shopping*). Umožňuje navíc předání odsouzených pachatelů pomocí evropského zatýkacího rozkazu tak, aby bylo možné vykonat trest odnětí svobody nebo příkaz k zadržení.
- (19) Členské státy by měly mít možnost uložit kratší trest odnětí svobody nebo trest odnětí svobody neuložit v případech, kdy je celková nominální hodnota padělaných bankovek a mincí nevýznamná nebo kdy trestný čin nebyl spáchán za zvlášť závažných okolností. Uvedená hodnota by měla v případech, kdy se ukládá jiný trest, než je trest odnětí svobody, činit maximálně 5 000 EUR, tj. desetinásobek nejvyšší nominální hodnoty eurobankovky, a v případech, kdy se ukládá trest odnětí svobody v délce do šesti měsíců, by tato hodnota měla činit maximálně 10 000 EUR.
- (20) Touto směrnicí nejsou dotčena obecná pravidla a zásady vnitrostátního trestního práva týkající se uplatňování a výkonu trestů podle konkrétních okolností v každém jednotlivém případě.
- (21) Vzhledem k tomu, že důvěru v pravost bankovek a mincí může narušit nebo ohrozit také jednání právnických osob, měly by být právnické osoby odpovědné za trestné činy, které byly spáchány jejich jménem.
- (22) K zajištění úspěšného vyšetřování nebo stíhání trestných činů padělání by orgány, které odpovídají za vyšetřování nebo stíhání těchto trestných činů, měly mít přístup k vyšetřovacím nástrojům používaným v boji proti organizované trestné činnosti nebo jiné závažné trestné činnosti. Mezi tyto nástroje může např. patřit odposlech, sledování včetně elektronického sledování, monitorování bankovních účtů nebo jiné šetření finančních poměrů, přičemž je třeba přihlížet mimo jiné k zásadě proporcionality a k povaze a závažnosti vyšetřovaných trestných činů.
- (23) Členské státy by měly upravit vlastní soudní příslušnost v souladu s ženevskou úmluvou a s úpravou soudní příslušnosti vyplývající z jiných trestněprávních předpisů Unie, tj. pro trestné činy spáchané na jejich území a pro trestné činy spáchané jejich státními příslušníky. Vzhledem k významné úloze, kterou euro plní v hospodářství i společnosti Evropské unie, a vzhledem ke specifickým ohrožením eura jako měny

s celosvětovým významem, je zapotřebí přijmout další opatření k jeho ochraně. Každý členský stát, jehož měnou je euro, by měl uplatňovat všeobecnou jurisdikci pro trestné činy týkající se eura, které byly spáchány mimo Evropskou unii, pokud se pachatel nachází na jeho území nebo pokud byly padělané eura, které mají vztah k danému činu, nalezeny v tomto členském státě. Členské státy by měly při uplatňování všeobecné jurisdikce dodržovat zásadu proporcionality, zejména pokud jde o odsouzení za tentýž trestný čin v třetí zemi.

- (24) Padělání se často týká několika členských států zároveň například, když výroba probíhá v jednom členském státě a distribuce v jednom nebo více dalších státech. V souladu s mechanismem stanoveným rámcovým rozhodnutím Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení³⁴ by členské státy měly, pokud je to vhodné, v těchto přeshraničních případech soustředit trestní řízení, včetně trestního stíhání, do jednoho členského státu. Jedná se zejména o případy, kdy takové soustředění může urychlit vyšetřování, např. zajišťování důkazů, nebo kdy soud může promítnout všechny aspekty trestného činu do jediného odsouzení. V návaznosti na rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti³⁵ musí být národní člen Eurojustu informován o případech, v nichž vznikly nebo mohou vzniknout kompetenční spory.
- (25) V případě eura je identifikace padělaných bankovek a mincí soustředěna v národních analytických střediscích, resp. v národních mincovních analytických střediscích, které jsou k tomu určeny nebo zřízeny podle nařízení (ES) č. 1338/2001. Analýza, identifikace a rozpoznávání padělaných eurobankovek a euromincí by měly být umožněny i v průběhu soudního řízení, aby se předešlo a zamezilo dalšímu oběhu těchto druhů padělků, a to v souladu se zásadou spravedlivého a účinného procesu. Soudní orgány by proto obecně měly povolovat faktické předání padělků národním analytickým střediskům a národním mincovním analytickým střediskům. V určitých případech, například když důkazy v trestním řízení tvoří jen několik padělaných bankovek nebo mincí nebo kdy by faktickým předáním mohlo dojít ke zničení důkazů, např. otisků prstů, by soudní orgány místo toho měly mít možnost rozhodnout o povolení přístupu k bankovkám a mincím.
- (26) Tato směrnice respektuje základní práva a dodržuje zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie, především právo na svobodu a bezpečnost, právo na respektování soukromého a rodinného života, právo svobodné volby povolání a právo pracovat, svobodu podnikání, právo na vlastnictví, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, presumpci nevinoty a právo na obhajobu, zásady zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů a právo nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin. Tato směrnice má zajistit plné dodržování těchto práv a zásad a musí být prováděna v souladu s nimi.
- (27) Vzhledem k tomu, že cíle sledovaného touto směrnicí nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států samotných, a z důvodu jeho rozsahu a účinků ho proto může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření stanovená touto směrnicí v souladu se zásadou subsidiarity podle článku 5 Smlouvy o Evropské

³⁴ Úř. věst. L 328, 15.12.2009, s. 42.

³⁵ Úř. věst. L 63, 6.3.2002, s. 1.

unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

- (28) [V souladu s článkem 3 Protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání této směrnice.

NEBO

- (29) V souladu s články 1 a 2 Protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Spojené království a Irsko neúčastní přijímání této směrnice, a proto pro ně není závazná ani použitelná.]
- (30) V souladu s články 1 a 2 Protokolu (č. 22) o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání této směrnice a tato směrnice pro něj není závazná ani použitelná,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět úpravy

Tato směrnice stanoví minimální pravidla týkající se definice trestných činů a sankcí v oblasti padělání eura a jiných měn. Rovněž zavádí společná ustanovení s cílem posílit boj proti těmto trestným činům a zlepšit jejich vyšetřování.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se:

- a) „penězi“ rozumí bankovky a mince, které mají postavení zákonného platidla, včetně eurobankovek a euromincí, které mají postavení zákonného platidla na základě nařízení (ES) č. 974/98;
- b) „právní osobou“ rozumí jakýkoli subjekt, který má podle použitelného práva právní subjektivitu, s výjimkou států nebo veřejných orgánů vykonávajících státní moc a veřejnoprávních mezinárodních organizací;
- c) „ženevskou úmluvou“ rozumí Mezinárodní úmluva o potírání penězokazectví, podepsaná v Ženevě dne 20. dubna 1929, a protokol k ní.

Článek 3

Trestné činy

- 1. Členské státy přijmou nezbytná opatření pro zajištění trestnosti tohoto úmyslného jednání:
 - a) jakékoli neoprávněné jednání spočívající v padělání nebo pozměňování peněz za použití jakýchkoli prostředků;
 - b) podvodné uvedení padělaných peněz do oběhu;

- c) dovoz, vývoz, přeprava, přijetí nebo získání padělaných peněz za účelem jejich uvedení do oběhu s vědomím, že se jedná o padělek;
 - d) padělání, přijetí, získání nebo držení
 - i) nástrojů, předmětů, počítačových programů a jakýchkoli jiných prostředků, které jsou svou povahou určeny k padělání nebo pozměňování peněz, nebo
 - ii) hologramů nebo jiných součástí peněz, které slouží k ochraně proti padělání.
2. Za jednání uvedené v odstavci 1 se považuje i jednání ve vztahu k bankovkám nebo mincím vyráběným nebo vyrobeným za použití legálních prostředků nebo materiálů při porušení práv nebo podmínek, za nichž mohou příslušné orgány vydávat bankovky nebo mince.
 3. Za jednání uvedené v odstavci 1 se považuje i jednání ve vztahu k bankovkám nebo mincím, které nejsou dosud vydány, ale jsou určeny k oběhu a tvoří součást měny, která je zákonným platidlem.

Článek 4

Návod, pomoc, účastenství a pokus

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby návod ke spáchání trestného činu uvedeného v článku 3 a pomoc i účastenství při něm byly postihovány jako trestný čin.
2. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby byl pokus o spáchání trestného činu uvedeného v čl. 3 odst. 1 písm. a), b) nebo c) postihován jako trestný čin.

Článek 5

Tresty

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby jednání uvedené v článcích 3 a 4 podléhalo účinným, přiměřeným a odrazujícím trestům, včetně pokut a odnětí svobody.
2. Za trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. a), b) a c), které se týkají bankovek a mincí v celkové nominální hodnotě do 5 000 EUR a které nebyly spáchány za zvlášť závažných okolností, mohou členské státy uložit jiný trest, než je trest odnětí svobody.
3. Za trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. a), b) a c), které se týkají bankovek a mincí v celkové nominální hodnotě alespoň 5 000 EUR, lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí minimálně osmi let.
4. Za trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. a), b) a c), které se týkají bankovek a mincí v celkové nominální hodnotě alespoň 10 000 EUR a které byly spáchány za zvlášť závažných okolností, lze uložit
 - a) trest odnětí svobody se spodní hranicí minimálně šesti měsíců;
 - b) trest odnětí svobody s horní hranicí minimálně osmi let.

Článek 6

Odpovědnost právnických osob

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby právnické osoby mohly nést odpovědnost za trestné činy uvedené v článcích 3 a 4 spáchané v jejich prospěch osobou jednající samostatně nebo jako člen orgánu dané právnické osoby, která v rámci této právnické osoby působí ve vedoucím postavení na základě
 - a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu; nebo
 - b) pravomoci přijímat jménem této právnické osoby rozhodnutí; nebo
 - c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.
2. Členské státy zajistí, aby právnickou osobu bylo možno činit odpovědnou v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 1 umožnil spáchání trestného činu uvedeného v článcích 3 a 4 ve prospěch této právnické osoby osobou jí podřízenou.
3. Odpovědnost právnické osoby podle odstavců 1 a 2 nevylučuje trestní stíhání fyzických osob pro spáchání protiprávního jednání uvedeného v článcích 3 a 4, návod k němu nebo účast na něm.

Článek 7

Druhy sankcí pro právnické osoby

Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby právnické osoby odpovědné podle článku 6 podléhaly účinným, přiměřeným a odrazujícím sankcím, které zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy a mohou zahrnovat i jiné sankce, například

- a) zbavení nároku pobírat veřejné výhody nebo podpory;
- b) dočasný nebo trvalý zákaz provozování obchodní činnosti;
- c) uložení soudního dohledu;
- d) zrušení rozhodnutím soudu;
- e) dočasné nebo trvalé uzavření provozoven použitých ke spáchání trestného činu.

Článek 8

Soudní příslušnost

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná ke stanovení soudní příslušnosti svých soudů pro trestné činy uvedené v článcích 3 a 4, je-li
 - (a) trestný čin zcela nebo zčásti spáchán na jeho území; nebo
 - (b) pachatel jeho státní příslušník.
2. Každý členský stát, jehož měnou je euro, přijme opatření nezbytná k určení své příslušnosti ve vztahu k trestným činům uvedeným v článcích 3 a 4, které byly spáchány mimo Evropskou unii, pokud se tyto činy týkají eura a pokud
 - (c) se pachatel nachází na území tohoto členského státu; nebo
 - (d) padělané eurobankovky a euromince, které mají vztah k danému činu, byly nalezeny v tomto členském státě.

Pro účely trestního stíhání všech trestných činů přijmou členské státy opatření nezbytná k zajištění toho, aby jejich soudní příslušnost nebyla podřízena podmínce, že dané jednání musí být trestným činem v místě, kde bylo spácháno.

3. Je-li to vhodné, členské státy soustředí trestní řízení tak, aby probíhala v jednom členském státě.

Článek 9

Vyšetřovací nástroje

Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby osoby, útvary nebo orgány odpovědné za vyšetřování nebo stíhání trestných činů uvedených v člancích 3 až 4 měly k dispozici účinné vyšetřovací nástroje, jakých se využívá při vyšetřování případů organizované a jiné závažné trestné činnosti.

Článek 10

Povinnost předat padělané eurobankovky a euromince pro účely analýzy a rozpoznávání padělků

1. Členské státy zajistí, aby soudní orgány povolily přezkoumání podezřelých padělaných eurobankovek a euromincí pro účely analýzy, identifikace a rozpoznávání dalších padělků. Za tímto účelem předají soudní orgány neprodleně odpovídající vzorky všech druhů podezřelých padělaných bankovek národnímu analytickému středisku a vzorky všech druhů podezřelých padělaných mincí národnímu mincovnímu analytickému středisku.
2. Nelze-li odpovídající vzorky podezřelých padělaných bankovek a mincí předat, protože musí být zachovány jako důkazy v trestním řízení pro účely zajištění spravedlivého a účinného procesu a práva na obhajobu podezřelého pachatele, je národnímu analytickému středisku a národnímu mincovnímu analytickému středisku k těmto bankovkám a mincím poskytnut neprodlený přístup.

Článek 11

Vztah k ženevské úmluvě

Členské státy přistoupí k ženevské úmluvě nebo nadále zůstanou jejími smluvními stranami.

Článek 12

Nahrazení rámcového rozhodnutí Rady 2000/383/SVV

Tímto se ve vztahu k členských státům, které se účastní přijímání této směrnice, nahrazuje rámcové rozhodnutí 2000/383/SVV, aniž by byly dotčeny další povinnosti členských států týkající se lhůty pro provedení tohoto rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva.

Odkazy na rámcové rozhodnutí Rady 2000/383/SVV se ve vztahu k členským státům, které se účastní přijímání této směrnice, považují také za odkazy na tuto směrnici.

Článek 13

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do [osmnácti měsíců po vstupu této směrnice v platnost]. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 14

Zprávy Komise a revize

[Do pěti let od vstupu této směrnice v platnost] předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o jejím uplatňování. Zpráva zhodnotí rozsah, v jakém členské státy přijaly opatření nezbytná k dosažení souladu s touto směrnicí. Ke zprávě se v případě potřeby připojí vhodný legislativní návrh.

Článek 15

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost [dvacátým dnem] po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 16

Určení

Tato směrnice je určena členským státům v souladu se Smlouvami.

V Štrasburku dne

*Za Evropský parlament
předseda*

*Za Radu
předseda*